

Diada, en tots els seus aspectes, per part de la Presidència de la Generalitat. Hem de recórrer, en conseqüència, a l'anàlisi d'urgència que el mateix president va fer a la premsa de Castelló la mateixa nit del 9 d'Octubre. Després de recordar un punt obvi, la legitimitat dels qui es manifesten en contra de la seua política, opinà que «per la gent que hi havia (es referia a la manifestació), són pocs els qui assumeixen aquesta mena de plantejaments, sobretot si comparem amb anys anteriors». Per a Lerma, «el caràcter reivindicatiu tradicional del 9 d'Octubre ja està deixant de tenir sentit».

Des d'aquest punt de vista, evidentment, la reclamació de majors nivells d'autogovern és absurda i el plantejament popular de les qüestions polítiques, també. La celebració institucional es tanca en un castell per a un grup d'elegits més o menys representatius (enguany menys que l'any passat, ja que l'absència del món de la cultura fou clamorosa) i per al poble organitzen muntatges musicals o folklòrics, perquè s'ho passe bé. Tot plegat, un país feliç, bastant allunyat de la realitat. D'aquí que la UPV no s'estigués de llançar, en el comunicat oficial de valoració del 9 d'Octubre, un repte al president: «instem al senyor president Joan Lerma que deixi de celebrar el 9 d'Octubre amb actes folklòrics i que, amb la capacitat de convocatòria exigible a la institució que governa i a les que estan en mans del seu partit, commemore aquesta data al carrer, amb la participació de tots els valencians i amb autèntics continguts polítics».

Un altre dels aspectes significatius de la manifestació era l'adhesió del PCPV, un partit sorgit recentment de la greu crisi interna que l'ha escindit en «carrillistes» i «gerardistes» i que tracta de reorientar la seua política d'acord amb l'estratègia de la «convergència d'esquerres» que proposa. La seua participació en la manifestació convocada per UPV fou testimonial, però aportà la presència d'un diputat a les Corts valencianes, l'alcoià Alfredo Botella. Per contra, Pedro Zamora, secretari general dels comunistes valencians, acudí a la convocatòria oficial de Peníscola. Aquestes contradiccions i la sospita que les noves posicions del PCPV responen a interessos tàctics d'aproximació a UPV, fan difícil d'analitzar la base i l'autèntic arrelament de la nova línia

política que apunta aquest partit al País Valencià.

No deixa de ser significatiu, de tota manera, i políticament important, el fet que en el seu butlletí informatiu número 3, corresponent a octubre, el PCPV formule aquesta anàlisi de la política autonòmica, tan insòlita-ment autocrítica: «en el resultat final, en el que avui és l'autonomia, o

la manca d'autonomia, al País Valencià, hi han tingut molt a veure les claudicacions del PSOE davant les pressions i les manipulacions de la dreta, sense que oblidem la part alíquota de responsabilitat que ens correspon com a partit nacional i de classe, per les nostres vacil·lacions en moments decisius per a la nostra autonomia». □

EN L'ACTE PROTOCOLARI ORGANITZAT PER LA GENERALITAT

Poca cultura, a Peníscola

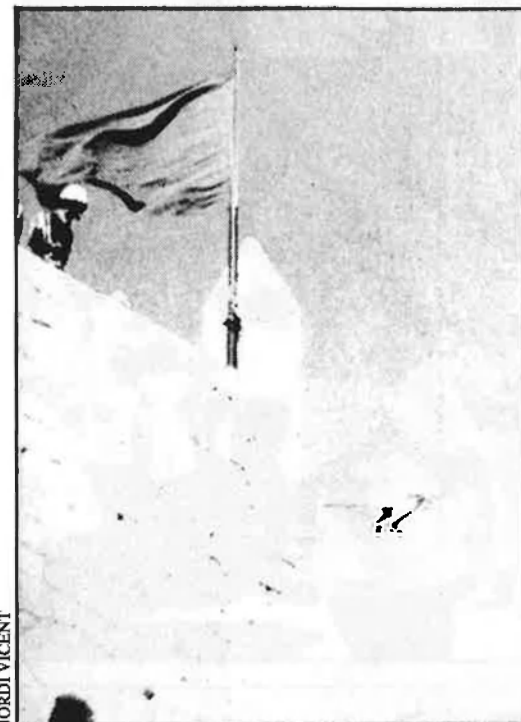
El Nou d'Octubre oficial, al castell de Peníscola, aplegà autoritats i càrrecs públics de tots els colors, però deixà al descobert un buit pel que fa a l'àmbit cívic i cultural.

J. C.

«**E**l d'avui és un 9 d'Octubre més exigent que cap altre i, alhora, més efectiu. Els motius per a la festa són ben coneguts: els valencians ens governem nosaltres mateixos i hem fet un avanç important en la consolidació de les nostres institucions.» Així feia el discurs que el president de la Generalitat valenciana, Joan Lerma, va llegir davant els assistents —unes mil persones—, en l'acte oficial que el seu govern havia organitzat al castell de Peníscola, amb una assistència notòria d'autoritats i càrrecs públics.

«El nostre treball, des d'ara, és guanyar-nos l'autoritat moral que ens permeta d'aconseguir el suport seriós i responsable de totes les forces de la nostra societat». El president, doncs, després de considerar acabada l'etapa de traspàs de competències i amb «una autonomia plena» assegurada, demanà a Peníscola el suport a uns assistents entre els quals hi havia un gran buit: el món de la cultura. Pocs, escassos, escriptors, pintors, dissenyadors, escultors. Difícil ho tingué l'equip de televisió d'Aitana per a trobar algun representant del gremi.

Lerma es va dirigir als assistents en català, llengua emprada, segons uns curiosos comentaris de premsa de l'endemà, perquè «a Castelló hi ha més gent valencianoparlant, al contrari d'Alacant, on el president l'any passat va utilitzar el castellà, atesa la majoria lingüística d'aquella província». Brillant anàlisi sociolingüística, apropiada al caire oficial d'una festivitat com el Nou d'Octubre.

JORDI VICENT

La senyera, centre d'atenció de totes les mirades

Quasi a les dotze, hi arribava la bandera de València, custodiada per dos autobusos amb militants d'Unió Valenciana, tot just unes cent persones, que no van poder entrar al recinte. La pujada al castell era fortament custodiada per números de la guàrdia civil. Alguns curiosos del poble comparaven la situació a la d'«un estat de guerra», enmig de la curiositat —o la indiferència— més general. Per fi, a la una entraven al castell els membres del govern valencià; Ricard Pérez Casado, alcalde de València; Eugenio Burriel, delegat del govern central, i Joan Lerma.

Mentrestant, per l'aire, una avioneta feia repetides passades sobre els convidats, mostrant-los una senyera de grans dimensions, acompanyada de comentaris de tots els colors.

A la una i tretze minuts el president entrava en el saló, on hi havia el govern valencià, el president de les Corts i la mesa de la Cambra, al compàs d'un himne que no va cantar ningú, tret de dos o tres directius de Lo Rat-Penat. Al llarg del seu discurs protocolari, que a l'exterior de la sala no es va poder seguir visualment, perquè el vídeo preparat a tal fi no funcionà, Lerma insistí a considerar la data «un dia de festa i de descans, i qualificà l'autonomia com «la suma de tots els impulsos i la desactivació i l'oblit de l'efecte divisor de localisme, prejudicis i temors artificialment

JORDI VICENT

LA BANDERA DE VALÈNCIA VIATJÀ AL NORD

Quaranta quilos com quaranta anys

L'aldarull contra les autoritats democràtiques en què acaba, cada any, la processó cívica amb l'enssenya de la ciutat no s'ha produït enguany, gràcies a un «pacte de no-agressió».

Jeroni Castelló

El Nou d'Octubre de 1977 s'estrenava un costum que ha arribat a identificar la ciutat de València davant la resta del país més encara que les falles o les Torres de Serrans. Aquell any, per primera vegada, l'extrema dreta urbana s'aplegava en la processó cívica tradicional que duia la bandera municipal a l'estàtua del rei Jaume I i acabava en la catedral, encapçalats pel darrer alcalde franquista de la ciutat, Miguel Ramón Izquierdo, ben actiu encara políticament. Un acte que havia estat monopolitzat per quatre falangistes, algun faller i la bona gent de Lo Rat-Penat, durant quasi quaranta anys, esdevindria, així, cita anual per a descarregar adrenalina contra les autoritats municipals, ja democràtiques.

Les mateixes cares, els mateixos avalotadors, els mateixos gestos, han estat fotografiats, han estat denunciats, any rere any, debades. L'estratègia dels governadors durant el temps que manava la UCD va ser de complicitat extrema. Amb el PSOE al Palau del Temple —seu del Govern Civil de València—, va augmentar la presència policial al carrer, però gens l'efectivitat.

Enguany, el Nou d'Octubre, la Generalitat havia decidit de moure els

JORDI VICENT

La bandera, al Parterre i, baix, en l'Ajuntament.

quaranta quilos de bandera municipal a Peníscola, on se celebrava la recepció oficial de rigor. Abans, però, el tràngol de cada any, la processó cívica, amb un ambient d'hostilitat atiat sempre per la mateixa premsa, amb la incompetència sistemàtica de les forces d'ordre públic i l'atac dels ultres més coneguts, a redòs entre milers d'insults de centenars de blaveros.

fonamentats», davant d'una enssenya que molts valencians del nord consideraven local i potenciadora de divisions.

El president va acabar assenyant que la festa del Nou d'Octubre havia servit per a «celebrar el renaiement de la nostra cultura i l'establiment del nostre autogovern». Després de la seua intervenció, de nou, l'himne «regional» i encara amb les notes del «potentíssim, vibrant ressò» enlaire, escampada general cap als canapès i la beguda, després d'una llarga estona al sol, dempeus. □